

Sag 108/86

G. d. M.
mod
De Europæiske Fællesskabers Råd
og Økonomiske og Sociale Udvalg

»Formaliteten«

Domstolens kendelse (Tredje Afdeling) af 7. oktober 1987 3933

Sammendrag af kendelse

1. *Tjenestemænd — administrationens bistandspligt — rækkevidde*
(*Tjenestemandsvedtægten, art. 24*)
2. *Tjenestemænd — søgsmål — søgsmålsinteresse — sagsøgerens klage imødekommet — afvisning*
(*Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91*)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLEN (Tredje Afdeling) 7. oktober 1987 *

I sag 108/86,

G. d. M., tjenestemand ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmidt, 13, boulevard Royal,

sagsøger,

* Processprog: Fransk.

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Dominique Lagasse, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Jörg Käser, Den Europæiske Investeringsbanks Afdeling for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

og

De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg, ved Detlef Brüggemann og advokat Roger O. Dalcq, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Jörg Käser, Den Europæiske Investeringsbanks Afdeling for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgte,

hvori der er nedlagt påstand, dels om annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens begæring om bistand i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 24, dels om erstatning,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden J. C. Moitinho de Almeida, dommerne U. Everling og Y. Galmot,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: P. Heim

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 6. maj 1986, har G. d. M., der er tjenestemand ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg (herefter benævnt »ØSU«), anlagt sag mod Rådet og ØSU, hvorunder han har nedlagt påstand, dels om annullation af den stiltiende afvisning af hans begæring om bistand i henhold til tjenstemandsvedtægts artikel 24, dels om erstatning for den ideelle skade, han hævder at have lidt som følge af administrationens afslag på at yde ham den ønskede bistand.
- 2 Det fremgår af sagen, at d. M. i det væsentlige klager over, at han i årevis har været udsat for ærerørige beskyldninger og trusler fra en anden tjenestemand ved ØSU, v. d. G., i hvilken forbindelse han ønskede administrationens bistand i medfør af ovennævnte vedtægtsbestemmelse.
- 3 Nærmere bestemt lod v. d. G. den 23. april 1985 til ØSU's personale rundsende et »åbent brev«, hvori han påtalte, at d. M. »i mere end 20 år ... ikke alene har været tjenestemand ved Udvalget, men også mod normalt vederlag undervist på fuld tid ved en belgisk undervisningsinstitution«.
- 4 Desuden foreholdt v. d. G. i tre skrivelser af henholdsvis 28. maj, 24. juni og 21. august 1985 d. M., at han i strid med de herom gældende regler ikke havde tilbagebetalt et af Fællesskaberne ydet byggelån, efter at han havde solgt den pågældende ejendom. De nævnte skrivelser var stilet til d. M. personligt, mens ØSU's generalsekretær modtog kopi af alle skrivelserne og et ledende medlem af Union syndicale (en tjenstemandsfagforening) kopi af skrivelsen af 24. juni 1985.
- 5 Efter at d. M. gentagne gange havde anmodet administrationen om at foranledige de nævnte beskyldninger bragt til ophør og dementeret, indgav han den 2. december 1985 en klage i henhold til vedtægts artikel 90, stk. 2. Heri anførte han navnlig, at »administrationen allerede i forbindelse med rundsendelsen af det åbne brev burde have gjort opmærksom på, at en sådan fremgangsmåde er utilstedelig, og dementeret de deri indeholdte beskyldninger mod klageren og på den måde

offentligt rehabilitere ham«. Med hensyn til de skrivelser, der var stilet til ham personligt, nemlig om byggelånet, anførte d. M. i klagen, at administrationen »burde have fastslået, at sagen var bragt i orden, derefter dementeret beskyldningerne mod klageren og over for ophavsmanden træffe passende foranstaltninger med henblik på at bringe smædekampagnen til ophør«.

- 6 Den 15. januar 1986 gav ØSU's formand v. d. G. en skriftlig advarsel for at have offentliggjort »oplysninger på en måde, som må anses for en tilsidesættelse af de pligter, der påhviler ham«.
- 7 Ved skrivelse af 21. januar 1986 til ØSU's generalsekretær understregede d. M., at »hans klage... ikke vedrørte spørgsmålet om, hvilke sanktioner ansættelsesmyndigheden måtte finde passende, men udelukkende spørgsmålet om offentlig rehabilitering af d. M.«. Han bekræftede sit synspunkt i en skrivelse af 28. januar s.å. til ØSU's formand.
- 8 Den 29. januar 1986 meddelte ØSU's administration d. M., at »den kompetente myndighed under Udvalget, dvs. formanden, har truffet de fornødne foranstaltninger med henblik på at rehabilitere d. M.«. Samme dag havde ØSU's formand således til personalet ladet omdele en tjenstlig meddelelse, hvori han først fremhævede det almindeligvis utilstedelige i, at personlige meningsforskelle udspreddes offentligt; det hedder videre: »Med hensyn til spørgsmålet om det så beklagelige åbne brev af 23. april 1985 fra v. d. G. til d. M. skal jeg understrege, at det ikke på grundlag af de foretagne undersøgelser kan antages, at d. M.'s ære og værdighed er krænket.«
- 9 På trods heraf anlagde d. M. den 6. maj 1986 denne sag.
- 10 I henhold til procesreglementets artikel 92, stk. 2, kan Domstolen til enhver tid af egen drift efterprøve, om en sag skal afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger. Afgørelse herom træffes i henhold til reglementets artikel 91, stk. 3 og 4. Henset til de foreliggende omstændigheder findes de nævnte bestemmelser at burde anvendes, og der vil være at træffe særskilt afgørelse i kendelsesform om

sagens antagelse til realitetsbehandling, uden at der indledes mundtlig forhandling. Der skal således tages stilling til, om sagsøgeren har godtgjort en retlig interesse i at ville forfølge sagen ved et søgsmål; en sådan interesse foreligger ikke, såfremt han allerede har fået medhold under klagesagen.

- 11 Sagsøgeren har bestridt, at dette er tilfældet. På et spørgsmål fra Domstolen har han nærmere anført, at den tjenstlige meddelelse af 29. januar 1986 fra ØSU's formanden først blev rundsendt til personalet mere end ni måneder efter v. d. G.'s åbne brev af 23. april 1985. Skrivelsen, som i øvrigt ikke var blevet bekendtgjort i ØSU's bygninger, var desuden ifølge sagsøgeren holdt i for generelle vendinger og omtalte navnlig ikke, at der var truffet disciplinære sanktioner over for v. d. G.
- 12 Dette argument kan ikke lægges til grund.
- 13 Således fremgår det klart af sagsøgerens bemærkninger i skrivelserne af 21. og 28. januar 1986, at formålet med hans klage af 2. december 1985 udelukkende var at blive rehabiliteret offentligt, og ikke, at der blev truffet disciplinære sanktioner over for v. d. G.
- 14 Det bemærkes desuden, at kun det åbne brev af 23. april 1985 kunne krænke sagsøgerens ære, idet de efterfølgende skrivelser, som vedrørte byggelånet, var stillet til ham personligt og således ikke var udspremt offentligt. Følgelig kunne kun den åbne skrivelse give anledning til, at administrationen greb ind med henblik på offentligt at rehabilitere sagsøgeren.
- 15 Under klagesagen har sagsøgeren i øvrigt på ingen måde angivet, hvilke konkrete foranstaltninger han forventede fra administrationens side; den kunne derfor selv afgøre, hvorledes den ville gribe sagen an. I den forbindelse havde administrationen netop som led i sin bistandspligt i medfør af vedtægtens artikel 24 pligt til at undgå enhver ikke strengt nødvendig offentliggørelse af beskyldningerne, således at den skadelidte tjenstemands interesser ikke yderligere krænkes (jfr. dom af 11. juli 1974, Guillot, sag 53/72, Sml. s. 791).

- 16 Den tjenstlige meddelelse af 29. januar 1986 findes herefter at have givet sagsøgeren medhold på alle de i hans klage nævnte punkter, hvorfor han ikke længere havde retlig interesse i at forfølge sagen ved et søgsmål.
- 17 Sagen, herunder påstanden om erstatning, vil herefter være at afvise i det hele.

Sagens omkostninger

- 18 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 7. oktober 1987.

P. Heim
Justitssekretær

J. C. Moitinho de Almeida
Formand for Tredje Afdeling